

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 537/2020
29.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ..., чији је пуномоћник Миодраг Ђидић, адвокат из ..., против туженог „Крушевацпут“ а.д. из Крушевца, чији је пуномоћник Миљан Перовић, адвокат из ..., ради исплате потраживања из радног односа, решавајући сукоб стварне надлежности између Привредног суда у Краљеву и Основног суда у Крушевцу, у седници одржаној 29.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овом предмету стварно и месно је **НАДЛЕЖАН** Основни суд у Крушевцу.

Образложење

Тужбом поднетом Основном суду у Крушевцу 14.04.2016. године, тужилац је тражио да се обавезе тужени на плаћање неисплаћеног дела зараде за јун 2014. године, неисплаћеног ануитета за регрес за 2013. годину, неисплаћеног регреса за 2014. и 2015. годину и дела неплаћене накнаде за исхрану у току рада за 2015. годину.

Основни суд у Крушевцу се решењем П1 6/20 од 11.02.2020. године огласио стварно ненадлежним за поступање у овој правној ствари и по правноснажности решења спис је доставио Привредном суду у Краљеву.

Привредни суд у Краљеву није прихватио стварну надлежност, па се актом П 208/2020 од 20.10.2020. године обратио Врховном касационом суду ради решавања насталог сукоба надлежности.

Решавајући негативни сукоб стварне надлежности на основу члана 22. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11...87/18), Врховни касациони суд је утврдио да је за поступање у овом предмету стварно и месно надлежан Основни суд у Крушевцу.

Из списка предмета произлази да је Решењем Привредног суда у Краљеву Рео 5/2014 од 29.04.2014. године над туженим „Крушевацпут“ отворен стечајни поступак у складу са Унапред припремљеним планом реорганизације интегралне верзије иницијално поднетог плана од 28.01.2014. године, измењеног дана 21.02.2014. године и

дана 19.03.2014. године, који је предат суду дана 20.03.2014. године. Пресек обавеза стечајног дужника према УППР-у извршен је на дан 30.11.2013. године. Овим решењем потврђено је усвајање УППР-а и обустављен је стечајни поступак. Тужилац у овом предмету тражи исплату неисплаћеног дела зараде, регреса за коришћење годишњег одмора и накнаде за исхрану у току рада за период након усвајања УППР-а.

Према одредби члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, привредни суд у првом степену суди у споровима између домаћих и страних привредних друштава, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација (привредни субјекти), у споровима који настану између привредних субјеката и других правних лица у обављању делатности привредних субјеката, као и кад је у наведеним споровима једна од странака физичко лице ако је са странком у односу материјалног супарничарства, док је ставом 1. тачка 4. истог члана одређено да привредни суд у првом степену суди, између осталог, у споровима поводом реорганизације, као и судске и добровољне ликвидације и стечаја осим спорова за утврђење постојања, заснивања и престанка радног односа који су покренути пре отварања стечаја.

Одредбом члана 22. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 116/08...88/18) је прописано да основни суд у првом степену суди у грађанскоправним споровима, ако за поједине од њих није надлежан други суд и води извршне и ванпарничне поступке за које није надлежан неки други суд, а према ставу 3. истог члана, основни суд у првом степену, између осталог, суди у споровима поводом заснивања, постојања и престанка радног односа, о правима, обавезама и одговорностима из радног односа и о накнади штете коју запослени претрпи на раду или у вези са радом.

Закон о стечају („Службени гласник РС“, бр. 104/09...83/14) прописује услове и начин покретања и вођења стечаја над правним лицима. Према члану 1, стечај у смислу овог закона се спроводи банкротством или реорганизацијом. Под банкротством се подразумева намирење поверилаца продајом целокупне имовине стечајног дужника, односно стечајног дужника као правног лица, а под реорганизацијом се подразумева намирење поверилаца према усвојеном плану реорганизације и то редифинисањем дужничко-поверилачких односа, статусним променама дужника или на други начин који је предвиђен планом реорганизације. Према одредби члана 160. став 3. Закона о стечају, ако се унапред припремљени план реорганизације на рочишту усвоји, стечајни судија доноси решење којим се истовремено отвара стечајни поступак, потврђује усвајање унапред припремљеног плана реорганизације и обуставља стечајни поступак.

Полазећи од наведених одредаба закона, моментом доношења решења којим се потврђује усвајање унапред припремљеног плана реорганизације, стечајни поступак се обуставља у целости, а у односу на правно лице, ранијег стечајног дужника, престају све правне последице отварања и вођења стечајног поступка.

Како се у конкретном случају не ради о спору насталом у току и поводом стечајног поступка, нити о спору поводом стечајне реорганизације, јер у овој парници тужилац остварује потраживање из радног односа настало након усвајања плана, то нема законских претпоставки за заснивање надлежности привредног суда. Наведено стога што нема атракције надлежности у корист привредног суда по члану 25. став 1. тачка 4. Закона о уређењу судова у спору ради наплате потраживања насталог након обуставе стечајног поступка због усвајања плана реорганизације.

Следи да је за суђење у овом предмету надлежан основни суд у смислу одредбе члана 22. став 3. Закона о уређењу судова и то Основни суд у Крушевцу, сходно седишту туженог.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 22. став 2. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци ове одлуке.

**Председник већа – судија
др Драгиша Б. Слијепчевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић